

СТИВЪН КИНГ

КОМПЮТЪРЪТ НА БОГОВЕТЕ

Превод от английски: Мария Парушева, 1994

chitanka.info

На пръв поглед приличаше на компютър „Уанг“ — клавиатурата беше „Уанг“, а също и кутията. Едва като се вгледа по-внимателно, Ричард Хагстръм забеляза, че кутията е отваряна (при това не много внимателно — изглеждаше така, сякаш че работата е свършена с трион), така че да се помести една малко по-голяма катодна тръба IBM. Дискетите, които бяха дошли с този мелез въобще не бяха „меки“ — бяха твърди като грамофонните плочи, които Ричард бе слушал като дете.

— За Бога, какво е това? — попита Лина, когато той и господин Нордоф го затътриха до кабинета му част по част. Господин Нордоф бе живял врата до врата със семейството на брата на Ричард Хагстръм... Роджър, Белинда и тяхното момче, Джонатън.

— Нещо, което Джон е конструирал — каза Ричард. — Господин Нордоф казва, че го е нарекъл на мен. Прилича на компютър.

— О, да — каза господин Нордоф. Той бе прехвърлил шестдесетте и се беше задъхал силно. — И бедното момче казваше, че това било... Какво ще кажете да го оставим за малко, господин Хагстръм? Нямам повече сили.

— Разбира се — каза Ричард и извика сина си Сет, който изтръгваше странни, атонални акорди от китарата си „Фендър“ на долния етаж — стаята, която Ричард бе предвиждал като „семеината стая“, когато я беше облицовал, но вместо това бе станала „репетиционната“ на сина му.

— Сет! — викна той. — Ела да помогнеш!

Долу Сет продължи да стърже по струните на китарата. Ричард погледна към господин Нордоф и повдигна рамене, засрамен и не се опита да го скрие. Нордоф на свой ред сви рамене, сякаш казваше Деца! Кой очаква нещо друго от тях в наше време? Само дете те и двамата знаеха, че Джон — бедният обречен Джон Хагстръм, синът на вечно пияния му брат — бе по-добър.

— Много бяхте любезен, че ми помогнахте — каза Ричард.

Нордоф вдигна рамене.

— Какво друго да прави един старец с толкова свободно време? Пък и това е най-малкото, което бих могъл да направя за Джони. Той ми подстригваше тревата безплатно, знаете ли това? Исках да му плащам, но той не прие. Страхотно момче беше. — Нордоф

продължаваше да се задъхва. — Може ли една чаша вода, господин Хагстръм?

— Разбира се — той сам донесе водата, когато жена му не се помръдна от кухненската маса, където четеше любовен роман и дъвчеше вафла. — Сет! — пак извика той. — Качи се горе да ни помогнеш, чу ли?

Но Сет просто продължи да свири приглушени и нестройни акорди на китарата, която Ричард продължаваше да изплаща.

Той покани Нордоф да остане на вечеря, но Нордоф вежливо отказа. Ричард кимна, пак се почувства неловко, но този път го прикри по-добре. Какво прави едно свястно момче като теб в такова скапано семейство? го беше попитал веднъж приятелят му Бърни Епстайн, а Ричард бе успял само да поклати глава и се бе почувствал неловко като сега. Той беше свястно момче. И въпреки това ето до къде я беше докарал — дебела, навъсена жена, която смяташе, че са ѝ отнели хубавите неща в живота, която чувстваше, че е заложила на губещ кон (но никога не го казваше гласно), и саможив петнадесетгодишен син, който се учеше криво-ляво в същото училище, в което преподаваше Ричард... син, който свиреше странни акорди сутрин, обед и вечер (най-вече нощем) и който смяташе, че това му стига, за да просъществува.

— А какво ще кажеш за една бира? — попита Ричард. Не му се щеше да пусне Нордоф — искаше да чуе повече за Джон.

— Една бира ще ми дойде много добре — каза Нордоф и Ричард кимна с благодарност.

— Чудесно — каза той и отиде да вземе две бири.

Кабинетът му се намираще в малка, подобна на навес пристройка, отделена от къщата — както и „семејната“ стая, той бе правил всичко сам. Но за разлика от „семејната“ стая, това място той смяташе за свое — място, където можеше да се затвори и да се отдели от непознатата жена, за която се бе оженил и от непознатото момче, което бе създал.

Разбира се, Лина не одобряваше това той да има свое място, но не бе успяла да го спре — това бе една от малкото му победи над нея. Той предполагаше, че в известен смисъл тя бе заложила на губещ кон

— когато се бяха оженили преди шестнадесет години, и двамата вярваха, че той ще пише прекрасни, доходни романи и скоро и двамата ще карат по един Мерцедес-Бенц. Но единственият роман, който той бе написал, не се бе оказал печеливш, а критиците бързо отбелязаха, че той съвсем не беше и прекрасен. Лина бе на мнението на критиците и това бе началото на тяхното отчуждаване.

Така че преподавателското място в гимназията, което и двамата бяха възприели само като първа стъпка към известност, слава и богатство, бе основният им източник на доходи за последните петнадесет години — дяволски дълго за първа стъпка, мислеше си понякога той. Но никога не бе се отказал от мечтата си. Пишеше разкази, а от време на време и по някоя статия. Беше уважаван член на Писателската Гилдия. Всяка година той си докарваше по пет хиляди долара с пишещата си машина и колкото и да мърмореше Лина, това му извоюва самостоятелен кабинет... Особено при положение, че тя отказваше да работи.

— Хубава къща имаш — каза Нордоф, като се огледа из стаята, по чиито стени бяха накачени разнообразни старомодни графики. Компютърът-мелез бе оставен на бюрото. Старата машина „Оливети“ на Ричард бе дръпната временно върху един от шкафовете.

— Върши ми работа — каза Ричард. Той кимна към компютъра. — Вярваш ли, че това нещо работи? Джон беше само на четиринадесет години.

— Изглежда странно, нали?

— Наистина така изглежда — съгласи се Ричард.

Нордоф се засмя.

— Вие въобще нямате представа какво представлява това нещо — каза той. — Погледнах от задната страна на монитора. На някои от кабелите има печат IBM, а на други — „Радио Шак“. Вътре има почти цял телефон „Уестърн Електрик“. А ако искаш вярвай, вътре има и малко моторче от детски конструктор. — Той отпи от бирата си и каза сякаш на себе си: — Петнадесет. Едва бе навършил петнадесет. Два дни преди катастрофата. — Той спря и пак повтори, без да откъсва поглед от бирата си. — Петнадесет. — Не го каза много високо.

— Моторче от детски конструктор? — Ричард премигна към стареца.

— Точно така. Електромоторче от детски конструктор. — Джон имаше такова откакто бе на... може би на шест години. Една година му го подарих за Коледа. Още тогава беше луд по разни машинарийки. Всякакви машинарийки го радваха, а тази малка кутийка с електромоторчето направо го хвърли във възторг. Пази я цели десет години. Малко деца могат да го направят господин Хагстръм.

— Не — каза Ричард, спомняйки си за кутиите с играчки на Сет, които бе влачил през годините — захвърлени, забравени, умишлено натрошени. Той погледна към компютъра. — Значи, тогава, не работи.

— Не бих се заклел в това, ако не го опитате, — каза Нордоф. — Това дете бе почти гений по електриките.

— Е това е малко преувеличено, струва ми се. Зная, че беше бог на машинарийките и спечели награда на Щатския Панаир на изобретенията, когато беше в шести клас...

— Състезавайки се с деца, които бяха много по-големи от него... някои дори завършваха гимназия — каза Нордоф. — Поне майка му каза така.

— Истина е. Ние всички много се гордеехме с него. — Това не беше съвсем истина. Ричард се бе гордял, и майката на Джон се бе гордяла, но бащата на момчето пет пари не даваше. — Но едно е панаир на изобретенията, а съвсем друго да си сглобиш свой собствен компютър... той вдигна рамене.

Нордоф остави бирата си.

— В петдесетте години имало едно момче — каза той, — което бе построило устройство за разбиване на атоми от две консерви от супа и електрочасти за пет долара. Джон ми го каза. Освен това той ми каза, че имало едно момче в някакъв забутан град в Ню Мексико, което открило тахионите — отрицателни частици, за които се смята, че пътуват назад във времето — през 1954. Едно момче в Уотърбъри, Кънектикът, на единадесет години, което направило бомба от целулоида, изстърган от гърба на тесте карти. С тази бомба вдигнало във въздуха една празна барака за кучета. Децата понякога са много странни. Особено свръх интелигентните. Направо да не повярва човек.

— Може. Може би е трудно да се повярва.

— И на всичко отгоре, той беше много добро момче.

— Вие го обичахте, нали?

— Господин Хагстръм — каза Нордоф, — много го обичах. Той беше едно истински свястно момче.

Ричард си помисли колко странно беше това — брат му, който винаги е бил пълно лайно, от шестгодишен, се беше сдобил със святна жена и свестен, умен син. Той самият, който винаги се бе опитвал да бъде внимателен и добър (каквото и да означаваше „добър“ в този шантав свят), се бе оженил за Лина, която се бе превърнала в тиха, дебела жена, и от нея се бе сдобил със Сет. Той гледаше умореното, честно лице на Нордоф и се улови, че се чуди как се бе случило това и до каква степен бе негова собствена вина, естествен резултат от неговата собствена тиха слабост.

— Да — каза Ричард. — Такова момче беше, наистина.

— Няма да се учудя, ако проработи — каза Нордоф. — Въобще няма да се учудя.

След като Нордоф си отиде, Ричард Хагстръм постави щепсела на компютъра в контакта и го включи. Последва бръмчене и той изчака да види, дали буквите IBM ще се появят на екрана. Не се появиха. Вместо тях, зловещи, като глас от гроба, от тъмнината, като зелени духове се появиха думите: ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ЧИЧО РИЧАРД! ДЖОН.

— Боже — прошепна Ричард и рязко седна. Катастрофата, в която бяха загинали брат му, жена му и техния син бе станала преди две седмици — връщали се от някакво едномесечно пътуване и Роджър бил пиян. Това че бил пиян, бе съвсем естествено състояние в живота на Роджър Хагстръм. Просто този път късметът му бе изневерил и той бе паднал с прашния си микробус в тридесетметрова пропаст. Колата се беше разбила и изгоряла. Джон беше на четиринадесет — не, на петнадесет. Току-що бе навършил петнадесет — два дни преди катастрофата, така каза старецът. Още три години и той щеше да се освободи от този навъсен, тъп мечок.

Неговият рожден ден... и моят, толкова скоро след това.

След една седмица. Компютърът бе подаръкът на Джон за рождения му ден.

От това ставаше само по-лошо, кой знае защо. Ричард не можеше да каже как и защо, но определено ставаше по-лошо Той протегна ръка, за да изключи монитора, но после я отдръпна.

Някакво момче построило устройство за разбиване на атоми от две консерви от супа и електрочасти за пет долара. Да, и в канализационната система на Ню Йорк Сити е пълно с алигатори и Военновъздушните сили на САЩ държат замразено тялото на извънземно същество някъде в Небраска. Кажете ми други такива. Това са глупости. Но може би това са неща, които не бих искал да зная със сигурност.

Той мина от задната страна на монитора и погледна през отворите. Да, всичко беше така, както бе казал Нордоф Кабели с печат „РАДИО ШАК — ПРОИЗВЕДЕНО В ТАЙВАН“. Кабели с надпис „УЕСТЪРН ИЛЕКТРИК“ и „УЕС-ТРЕКС“ с малко R в кръгче, означаващо запазена марка. Но той забеляза и още нещо, нещо, което Нордоф или беше пропуснал, или не бе искал да спомене. Едно трансформаторче от детските влакчета, цялото омотано в жици като невестата на Франкенщайн.

— Боже — каза той и се засмя, а внезапно очите му се напълних със сълзи. — За бога, Джони, какво мислиш, че си направил?

Но той знаеше отговора на въпроса. От години той си мечтаеше и все говореше за това колко много иска да има компютър. И когато смехът на Лина бе станал твърде саркастичен и той трудно го понасяше, тогава поговори с Джон.

— Бих могъл да пиша по-бързо, да преписвам по-бързо, и да предавам повече готови материали — спомни си той, че бе казал тези неща на Джон миналото лято — момчето го гледаше сериозно, сините му очи, интелигентни, но винаги нащрек, изглеждаха големи зад очилата. — Би било чудесно... наистина чудесно.

— Тогава защо не си купиш, чичо Рич?

— Защото не ги дават без пари — бе казал Ричард, усмихнат. — Моделите на „Радио-Шак“ са с най-ниска цена три хиляди. Оттук човек може да стигне до осемнадесет хиляди.

— Може би някога ще ти направя един — бе казал Джон.

— Може и да ми направиш — бе казал Ричард, като го потупа по гърба. И до момента, в който се обади Нордоф, той повече не бе се сетил за това. Жички от електрически моделчета. Трансформаторче от детско влакче. Боже.

Той пак мина отпред с намерение да го изключи, сякаш ако се опиташе да напише нещо и не успееше, това би осквернило

намеренията на неговия искрен, крехък
(обречен)

племенник. Вместо това той натисна копчето „EXECUTE“ от клавиатурата. В момента, в който го направи по гърба му премина странна тръпка — EXECUTE е странна дума, като си помисли човек. Не е дума, която човек би свързал с писане. Това е дума, свързана с газови камери и електрически столове... а може би и с прашни стари микробуси, летящи в пропастта.

EXECUTE

Компютърът бръмчеше по-силно, отколкото другите компютри, които той бе чувал, когато ги бе оглеждал по магазините. Всъщност той направо ревеше. *Какво има в паметта, Джон? зачуди се той. Пружини от матраци? Трансформатори от влакчета, наредени един до друг? Консервни кутии?* Той пак си спомни очите на Джон, неговото спокойно, изящно лице. Беше ли странно или може би противно човек да ревнува нечий син?

Но той трябваше да е мой син. Знаех, че е така... мисля, че и той го знаеше. Освен това и Белинда, жената на Роджър. Белинда, която твърде често си слагаше слънчеви очила в облачни дни. С големи стъкла, защото синините около очите имат гадното свойство да се разпространяват бързо. Но той я гледаше понякога, седнала тиха и напрегната под чадъра, заслушана в шумния смях на Роджър, и си мислеше почти винаги едно и също нещо: Тя трябваше да е моя.

Това беше ужасяваща мисъл, защото и двамата се бяха запознали с нея в гимназията и бяха излизали с нея. Те с Роджър имаха две години разлика и Белинда бе точно между тях, една година по-голяма от Ричард и една година по-малка от Роджър. Всъщност Ричард бе първият, който започна да ходи на срещи с момичето, което щеше да порасне и да стане майка на Джон. После се появи Роджър, Роджър, който бе по-голям и по-силен, Роджър, който винаги получаваше това, което искаше, Роджър, който бе готов да те удари, ако му застанеш на пътя.

Аз се изплаших. Изплаших се и я оставих да си отиде. Дали беше толкова просто, наистина? Мили Боже, помогни ми, май наистина беше така. Бих искал да е другояче, но може би е по-добре човек да не се самозалъгва по отношение на страха. И срама.

И ако тези неща бяха истина — ако Лина и Сет някак пасваха с неговия брат-нехранимайко и ако Белинда и Джон бяха някак част от него, какво би могло да докаже това? И как трябваше да се справи една мислеща личност с една такава абсурдно балансирана каша? Да се смее? Да крещи? Да се застреля като куче?

Не бих се учудил ако работи. Въобще не бих се учудил.

EXECUTE

Пръстите му бързо се задвижиха по клавиатурата. Той погледна към екрана и видя, че по него се носят зелени букви: БРАТ МИ БЕШЕ ЖАЛЪК ПИЯНИЦА. Те се носеха по екрана и Ричард изведнъж се сети за една играчка, която бе имал като дете. Казваше се Магическа Осмица. Човек задаваше въпрос, на който можеше да се отговори с да или не и се обръщаше магическата осмица, за да се види какво ще каже тя по въпроса — нейните фалшиви и едновременно с това примамливо мистериозни отговори, включваха неща като: ПОЧТИ Е СИГУРНО, НЕ БИХ ЗАЛОЖИЛ НА ТОВА и ПОПИТАЙТЕ ПОКЪСНО.

Роджър му бе завиждал за тази играчка и накрая, когато принуди Ричард да му я даде един ден, Роджър я бе хвърлил с всички сили на плочите и я бе счупил. После се бе засмял. Седейки сега тук и слушайки накъсания рев на компютъра, който Джон бе сглобил, Ричард си припомни как се бе сгромолясал на плочите, как бе заплакал, без да може да повярва, че брат му е направил такова нещо.

— Ревльо, ревльо, вижте как реве бебето — дразнеше го Роджър. — Това беше само една евтина, дрислива играчка, бе Ричи. Виж кво в нея няма нищо — малки надписчета и много вода.

— ЩЕ КАЖА! — бе изкрещял Ричард, дерейки дробовете си. Усещаше как гори главата му. Синусите му бяха задръстени със сълзи на ярост. — ЩЕ КАЖА, РОДЖЪР! ЩЕ КАЖА НА МАМА!

— Ако ме издадеш, ще ти счупя ръката — каза Роджър и по смразяващата му усмивка Ричард разбра, че той не се шегува. И той не го издаде.

БРАТ МИ БЕШЕ ЖАЛЪК ПИЯНИЦА.

Е, дали бе странно сглобен или не, той все пак изписваше на екрана. Дали можеше да запомня информация на диска, предстоеше да се провери, но комбинацията на Джон от клавиатура „Уанг“ и монитор

IBM всъщност работеше. По чисто съвпадение бе предизвикал някои гадни спомени, но той предполагаше, че това не е по вина на Джон.

Той се огледа в кабинета си и погледът му се спря на единствената снимка, която не бе подбрал той и която не му харесваше. Това бе портрет на Лина, нейният подарък за Коледа преди няколко години. *Искам да го закачиш в кабинета си*, бе казала тя и естествено, той бе направил точно това. Той предполагаше, че това е нейният начин да не го изпуска от очи, дори когато я нямаше. *Не ме забравяй, Ричард. Аз съм тук. Може да заложиш на губещ кон, но още съм тук. Добре ще е да запомниш това.*

Този студийен портрет с неестествените си оттенъци, някак странно пасваше на графиките на Уислър, Хоумър и Н. С. Уайът. Очите на Лина бяха полупритворени, тежкият Купидонов лък на устата ѝ се бе свил в нещо като усмивка. *Още съм тук, Ричард*, казваше устата ѝ. *Добре е да запомниш това.*

Той набра текста:

**СНИМКАТА НА ЖЕНА МИ ВИСИ НА ЗАПАДНАТА СТЕНА
НА КАБИНЕТА МИ.**

Той погледна думите, но те не му харесаха повече от самата снимка. Той натисна копчето DELETE. Думите изчезнаха. Сега на екрана нямаше нищо друго, освен безспирно пулсиращия курсор.

Той вдигна глава и видя, че снимката на жена му също бе изчезнала.

Той седя дълго — поне така му се стори — вперил поглед в стената, където бе висяла снимката. Това, което го извади от вцепенението на шока, бе миризмата от компютъра — миризма, която си спомняше от детството така ясно, както си спомняше Магическата Осмица, която Роджър бе счупил, защото не беше негова. Миризмата идваше от трансформатора на електрическото влакче. Когато човек я усетеше, трябваше веднага да го изключи и да го остави да се охлади.

Така и щеше да направи.

След минута.

Той се изправи и отиде до стената с изтръпнали крака. Прокара ръка по облицовката. Снимката бе висяла тук, да, точно тук. Но сега бе изчезнала, бе изчезнала и кукичката, на която бе висяла, а нямаше и дупка на мястото, където се бе намирала.

Нямаше я.

Светът бързо стана сив и той се върна със залитане на мястото си, като през цялото време си повтаряше, че ще припадне. Той успя да се задържи, докато светът отново дойде на фокус.

Той погледна от празното място на стената, където се бе намирала снимката на Лина, към компютъра, събран от племенника му.

Няма да повярваш, чуваше той гласа на Нордоф в главата си. Няма да повярваш, няма да повярваш, о, да, ако някое момче през петдесетте години е могло да открие частици, които да пътуват назад във времето, няма да повярваш какво може да изобрети гениалният ти племенник от разни захвърлени компютърни елементи, малко жици и електрочасти. Може би въобще няма да повярваш и ще решиш, че полудяваш.

Сега миризмата на трансформатора бе станала по-наситена, по-силна и той видя как през процепите на монитора започва да се вдига пушек. И звукът от компютъра бе станал по-силен. Беше време да се изключва — колкото и да беше умен Джон, явно не му бе стигнало времето да изпипа всички чаркове на шантавото нещо.

Но дали той бе знаел, че ще прави такива неща?

Чувствайки се като продукт на собствената си фантазия, Ричард седна отново пред екрана и изписа:

СНИМКАТА НА ЖЕНА МИ Е НА СТЕНАТА.

Погледна за миг написаното, погледна клавиатурата и след това удари клавиша „EXECUTE“.

Погледна към стената.

Снимката на Лина се бе върнала, точно там, където ѝ беше мястото.

— Боже — прошепна той. — Боже Господи.

Той потри бузата си с ръка, погледна към монитора (който пак бе пуст, с изключение на курсора) и написа:

ПОДЪТ Е ГОЛ.

След това натисна копчето „INSERT“ и напечата:

С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА ДВАНАДЕСЕТ ЗЛАТНИ МОНЕТИ ОТ ПО ДВАДЕСЕТ ДОЛАРА В МАЛКА ПЛАТНЕНА ТОРБИЧКА.

Натисна EXECUTE.

Погледна към пода, където имаше малка платнена торбичка с мастилен печат „Уелс Фарго“, стегната отгоре с връвчици.

— Мили боже — чу той един глас, който сякаш не бе негов. — Боже милостиви, мили Боже...

Може би той щеше да продължи да вика името на Господа, ако компютърът не бе започнал да писука. На екрана се появиха буквите: OVERLOAD.

Ричард бързо изключи всичко и напусна кабинета си с такава скорост, сякаш го гонеха всички дяволи от ада.

Но преди да излезе се наведе, вдигна платнената торбичка и я сложи в джоба на панталоните си.

Когато се обади на Нордоф същата вечер, студеният ноемврийски вятър свиреше беззвучни мелодии в клоните на дърветата отвън. Групата на Сет се бе събрала долу и убиваше някакво парче на Боб Сийгър. Линда бе излязла да играе Бинго.

— Работи ли машината? — попита Нордоф.

— Чудесно работи — каза Ричард. Той бръкна в джоба си и извади една монета. Беше тежка, по-тежка от часовник „Ролекс“. От едната страна бе изрязан суровия профил на орел, заедно с годината 1871. — Така работи, че няма да повярваш.

— Може и да повярвам — каза Нордоф с равен глас. — Той бе много умно момче и много Ви обичаше, господин Хагстръм. Но внимавайте. Момчетата са си момчета, независимо дали са много умни или не, а любовта може да се заблуди. Разбирате ли какво искам да Ви кажа?

Ричард въобще не разбираше. Имаше чувството, че гори в треска. Цената на златото този ден бе посочена във вестника като \$ 514 за унция. Монетите тежаха според пощенската везна средно по 4,5 унции всяка. При сегашното състояние на пазара, това означаваше \$ 27 756. А той предположи, че това може би е само една четвърт от това, което може да получи от монетите, ако ги продаде като монети.

— Господин Нордоф, бихте ли могли да дойдете тук? Сега? Тази вечер?

— Не — каза Нордоф. — Не смятам, че искам да го направя, господин Хагстръм. Мисля, че това трябва да си остане между вас с Джон.

— Но...

— Запомнете какво Ви казах. Внимавайте, за Бога. — Чу се изщракване и Нордоф изчезна.

Той пак се намери навън, в кабинета си, след половин час, вперил поглед в компютъра. Той докосна копчето за включване, но не посмя да го натисне. Вторият път, когато Нордоф го каза, Ричард бе чул. *За Бога, внимавайте!* Да. Трябваше да внимава. Машина, която можеше да прави такива неща...

Как би могла машина да прави такива неща?

Той нямаше представа... но по някакъв начин, от това нещата ставаха по-лесни за възприемане. Той беше учител по английски и понякога писател, не техник и имаше дълъг списък от неща, които той не можеше да разбере как функционират: фонографа, бензиновия двигател, телефона, телевизора, казанчето в тоалетната. В целия си живот все се бе опитвал да разбере някои операции, а не принципи. Тук имаше ли някаква разлика, освен в степента на разбиране?

Той включи машината. Както и преди на монитора се изписа: **ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ЧИЧО РИЧАРД! ДЖОН.** Той натисна копчето EXECUTE и посланието от племенника му изчезна.

ТАЗИ МАШИНА НЯМА ДА РАБОТИ ОЩЕ ДЪЛГО, помисли си той изведнъж. Беше сигурен, че Джон е работел още върху него, когато е умрял, убеден, че има още време до рождения ден, на чичо Ричард, още три седмици в крайна сметка...

Но времето на Джон бе изтекло, така че този изумителен компютър, който можеше да създава неща или да изтрива неща от реалния свят, миришеше на нажежен трансформатор и започваше да пуши само след няколко минути. Джон не бе имал време да го усъвършенства. Той е бил...

Уверен, че има още време?

Но това не беше вярно. Това въобще не беше вярно. Ричард го знаеше. Неподвижното, напрегнато лице на Джон, трезвите му очи зад дебелите стъкла... в тях нямаше сигурност, нямаше вяра в утешенията на времето. Каква беше онази дума, която му бе минала през ум през деня? Обречен. Тази дума не само пасваше на Джон, това бе най-точната дума. Това чувство на обреченост винаги тегнеше над момчето така осезаемо, че имаше периоди, когато Ричард бе искал да го прегърне и да му каже да се отпусне малко, че понякога нещата имат и щастлив край и добрите не винаги умират млади.

Тогава си спомни как Роджър бе захвърли Магическата Осмица на плочите, захвърли я с всичка сила, той чу как пластмасата се натроши и видя как магическата течност — в крайна сметка това се оказа просто вода — изтича по плочите. Тази картина се сля с картината на микробуса на Роджър, с надпис ДОСТАВКИ НА ЕДРО ХАГСТРЪМ от едната страна, как полита от ръба на някаква прашна пропаст и се удря смъртоносно, без да вдига кой знае какъв шум. Той видя пред очите си — въпреки че не искаше — лицето на жената на брат си да изчезва в кръв и кости. Той видя как Джон изгаря в сблъсъка, как пици и се овъглява.

Без упование, без истинска надежда. Той винаги бе излъчвал чувството, че времето изтича. И в крайна сметка се бе оказал прав.

— Какво означава това? — измърмори Ричард, гледайки към празния екран.

Как ли би отговорила магическата осморка в такъв случай? ЗАДАЙТЕ ВЪПРОСА ПО-КЪСНО? НЕЯСЕН ЗАВЪРШЕК? Или може би НАИСТИНА ЛИ Е ТАКА?

Звукът на компютъра бе започнал да става все по-силен, този път по-бързо, отколкото следобеда. Той вече можеше да подуши как се нажежава влаковото трансформаторче, което Джон бе инсталирал зад екрана.

Машина на омагьосаните мечти.

Компютър на боговете.

Това ли беше то? Това ли беше възнамерявал Джон да даде на чичо си като подарък за рождения ден? Еквивалента на магическата лампа или на вълшебната кутийка в космическия век?

Той чу как се блъска задната врата на къщата и после гласовете на Сет и на неговия състав. Гласовете бяха твърде високи, твърде груби. Или бяха пили или бяха пушили трева.

— Къде е твоят дъртак, Сет? — чу той един от гласовете.

— Предполагам, че лапа мухите в кабинета си, както обикновено — каза Сет. — Мисля, че той... — Надигна се вятър и заглуши останалото, но не заглуши зловния им, дивашки смях.

Ричард седеше и ги слушаше с глава, наклонена на една страна, после изведнъж написа:

МОЯТ СИН Е СЕТ РОБЪРТ ХАГСТРЪМ.

След това пръстът му закръжи над копчето „DELETE“.

Какво правиш? изкрещя съзнанието му. Ти сериозно ли? Да не искаш да убиеш собствения си син?

— Сигурно прави нещо там вътре — каза един от другите.

— Той е абсолютен тъпанар — отвърна Сет. — Някой път питайте майка ми по въпроса. Тя ще ви каже. Той...

Аз няма да го убия. Само ще го... ще го изтрия с DELETE.

Пръстът му натисна копчето.

— ... нищо не прави освен да...

Думите МОЯТ СИН Е СЕТ РОБЪРТ ХАГСТРЪМ изчезнаха от екрана.

Навън думите на Сет също изчезнаха.

Сега навън нямаше никакви други звуци, освен ноемврийският вятър, който духаше зловещи реклами на зимата.

Ричард изключи компютъра и излезе навън. Алеята бе пуста. Водещият китарист на групата, Норм Някойси, караше един чудовищен и някак зловец джип, в който групата караше инструментите си, когато отиваха да свирят в редките случаи, когато ги канеха на тържества. Сега той не беше паркиран в алеята. Сигурно се намираще някъде по света, движеше се по някоя магистрала или бе паркиран на паркинга край някое мазно заведение за хамбургери и Норм също бе някъде по света, както и Дейви, басиста, чиито очи бяха заплашително празни и носеше секретна игла, закачена на едното си ухо, както и барабаниста, който нямаше предни зъби. Те бяха някъде по света, някъде, но не тук, защото Сет не беше тук. Сет никога не бе се появявал тук.

Сет бе изтрит с DELETE.

— Нямам вече син — измърмори Ричард. Колко ли пъти бе чел тази мелодраматична фраза в слабите романи? Сто пъти? Двеста? Никога не му бе звучала истински. Но в този случай беше истина. Сега беше истина. О, да.

Вятърът връхлетя със сила и той изведнъж усети остър спазъм в стомаха, който го накара да се превие на две. Едва си поемаше дъх.

Когато спазъмът премина, той влезе в къщата.

Първото нещо, което забеляза, бе, че прокъсаните кецове на Сет — той имаше четири чифта и отказваше да ги изхвърли — бяха изчезнали от антрето. Той отиде до парапета на стълбата и прокара

ръка по част от него. На десет годишна възраст (достатъчно голям, за да разбира какво прави, но Лина не бе позволила на Ричард да го докосне, въпреки това), Сет бе изрязал инициалите си дълбоко в дървото на парапета, дърво, над което Ричард се бе трудил почти цяло едно лято. Бе го шкуркал, заглаждал и лакирал, но следата от тези инициали бе останала завинаги.

Сега те бяха изчезнали.

На горния етаж. Стаята на Сет. Бе подредена и чиста, като стая, в която никой не живее, суха и безлична. Съвсем спокойно на дръжката ѝ можеше да има надпис „Стая за гости“.

На долния етаж. Тук Ричард се забави най-много. Навитите жици бяха изчезнали. Бяха изчезнали и усилвателите и микрофоните, разхвърляните части от магнетофон, които Сет все щеше да „оправи“ също бяха изчезнали (той нямаше сръчните ръце на Джон, нито пък неговата концентрация). Вместо това стаята носеше дълбокия (и не особено приятен) печат от присъствието на Лина — тежки, претрупани мебели и сладникави, плюшени ковчори (единият изобразяваше Тайната вечеря и на него Христос приличаше на Уейн Нютън, а другият показваше елен на фона на залез в Аляска), един крещящ килим, ярък като артериална кръв. Нямаше ни най-малък намек, че момче на име Сет Хагстръм някога е живяло в тази стая. Тази стая или пък някоя друга стая в къщата.

Ричард продължаваше да стои до стълбата и да се оглежда, когато чу, че на алеята спря кола.

Лина, помисли си той, и усети как у него се надига почти лудо чувство на вина. Това е Лина, върнала се е от бингото и какво ли ще каже като види, че Сет е изчезнал? Какво... какво...

Убиец? чу я той да вика. Ти си убил моето момче!

Но той не беше го убил.

— Аз го ИЗТРИХ — измърмори той и се качи горе, за да я посрещне в кухнята.

Лина бе по-дебела.

Той бе изпратил на бинго една жена, тежаща около осемдесет килограма. Жената, която се върна въпреки тежестта поне сто и четиридесет килограма, може би дори повече, тя трябваше да се обърне леко встрани, за да мине през задната врата. Слонски хълбоци

и бедра се тресяха напред-назад под полиестерните панталони с цвят на презрели зелени маслини. Кожата ѝ, която бе просто жълтеникава преди три часа, сега беше бледа и болнава. Въпреки че не беше лекар, Ричард си помисли, че може ясно да различи по кожата ѝ признаците на сериозно повреден черен дроб или начален стадий на проблеми със сърцето. Очите ѝ, под натежалите клепачи, го изгледаха с твърдо, нетрепващо презрение.

Тя носеше в отпуснатата си ръка замръзналия труп на огромна пуйка. Тя се въртеше и мятеше в целофанената си опаковка като тялото на странен самоубиец.

— Какво си зяпнал такъв, Ричард? — попита тя.

Тебе, Лина. Тебе съм зяпнал. Защото така изглеждаш ти в един свят, в който нямаме деца. Така изглеждаш ти в един свят, в който няма обект на твоята любов — колкото и отровна да е тя. Ето как изглежда Лина в един свят, в който всичко само влиза и нищо не излиза. Тебе, Лина. Тебе зяпам. Тебе.

— Тази птица, Лина — успя да каже той най-накрая. — Дявол до го вземе, това е една от най-големите пуйки, които някога съм виждал.

— Е, недей да стоиш и да зяпаш, идиот такъв! Ела да ми помогнеш!

Той взе пуйката и я сложи на плота, усещайки как тя излъчва вълни мрачен хлад. Звукът беше като от дърво.

— Не там! — извика тя ядосано и махна с ръка към килера. — Тук няма да се побере. Постави я във фризера.

— Извинявай — измърмори той. Досега не бяха имали фризер. Поне не в оня свят, в който съществуваше Сет.

Той занесе пуйката в килера, където един дълъг фризер „Амана“ стоеше под белите флуоресцентни лампи, като студен бял ковчег. Той го сложи при криогенно запазените трупове на други зверове и птици. Лина бе извадила опаковката с бисквити с фъстъчено масло и ги ядеше методично, една след друга.

— Това бинго бе за Деня на Благодарността — каза тя. — Проведохме го тази седмица, защото следващата седмица отец Филипс ще постъпва в болница да си оперира жлъчката. Аз спечелих голямата награда. — Тя се усмихна. Смес от шоколад и фъстъчено масло капна и протече по брадата ѝ.

— Лина — каза той, — съжеляваш ли, че нямаме деца?

Тя го погледна така, сякаш той е напълно превъртял.

— За бога, за какво ми е някаква маймуна? — попита тя. Тя прибра опаковката, намалена наполовина, обратно в шкафа.

— Ще си лягам. Идваш ли или ще се връщаш там отвън при своята пишеща машина?

— Мисля да се върна още малко при машината — каза той. Гласът му бе удивително уверен. — Няма да се бавя.

— Работи ли онази машинария?

— Каква... — Тогава той разбра и усети нов прилив на вина. Тя знаеше за компютъра, разбира се, че знаеше. ИЗТРИВАНЕТО на Сет не бе повлияло на семейството на Роджър и всичко свързано с това семейство. — О, не, не. Въобще не работи.

Тя кимна доволно.

— Този твой племенник. Все витае в облаците. Също като тебе, Ричард. Ако не беше такава мушичка, щях да започна да си мисля, че си правил това-онова преди петнадесет години. — Тя се изсмя грубо и удивително високо — смях на застаряваща, цинична сводница — и той за малко щеше да скочи върху нея. Тогава усети, че на неговите собствени устни се появява усмивка — тъничка усмивка, бяла и студена като фризера „Амана“, който бе заменил Сет в това ново развитие на нещата.

— Няма да се бавя — каза той. — Просто искам да нахвърля някои неща.

— Защо не напишеш някой разказ, за който да получиш Нобелова награда или нещо такова? — каза тя с безразличие. Дъските в антрето заскърцаха и застанаха, когато тя заклати огромното си туловище към стълбите. — Още дължим на оптиката за моите очила за четене и сме изостанали една вноска за телевизора. Защо, по дяволите, не спечелиш малко пари?

— Е — каза Ричард. — Не зная, Лина. Но тази вечер имам няколко добри идеи. Наистина.

Тя се обърна и го погледна, явно се готвеше да каже нещо саркастично — нещо от рода на това, че нито една от неговите идеи не бе направила живота им по-лесен, но въпреки това тя бе останала с него — но нищо не каза. Може би в усмивката му имаше нещо, което я отказа. Тя се качи на горния етаж. Ричард остана долу, заслушан в

гърмящите ѝ стъпки. На челото си усещаше пот. И му се гадеше, и се чувстваше въодушевен.

Обърна се и се върна в кабинета си.

Този път, когато включи компютъра, той не започна да бучи или да реве както досега, започна да вие неравномерно. Мирисът на влаковото трансформаторче се усети почти веднага. Още щом натисна копчето EXECUTE, изтривайки посланието: ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ЧИЧО РИЧАРД, всичко започна да пуши.

Нямам много време, помисли си той. Не... това не е истина. Нямам никакво време. Джон го знаеше, сега и аз го зная.

Нямаше кой знае какъв избор: или да върне Сет като натисне копчето INSERT (той беше сигурен, че може да го направи, щеше да е толкова лесно, колкото беше лесно да създаде испанските дублони) или да довърши работата.

Миризмата ставаше все по-силна, по-настойчива. Само след няколко секунди, той бе сигурен, че няма да е след по-дълго време, на екрана щеше да светне надпис OVERLOAD, за да покаже, че компютърът е претоварен.

Той напечата:

СЪПРУГА МИ Е АДЕЛИНА МЕЙБЪЛ УОРЪН ХАГСТРЪМ.

Натисна копчето DELETE.

Напечата:

АЗ ЖИВЕЯ САМ.

Сега думата започна да премигва в горния десен ъгъл на екрана: OVERLOAD OVERLOAD OVERLOAD

Моля те. Моля те, нека да свърши. Моля те, моля те, моля те...

Сега димът, който се издигаше от монитора бе по-гъст и по-сив. Той погледна към пищящия компютър и видя, че и от неговите отвори излиза пушек... и някъде вътре се виждаше червена огнена искра.

Магическа осмице, кажи ми какво ме чака — щастие, богатство или мъдрост? Или може би ще живея сам ѝ ще се самоубия от скръб? Има ли достатъчно време?

СЕГА НЕ МОГА ДА ТИ КАЖА. ОПИТАЙ ПО-КЪСНО.

Само дето нямаше по-късно. Той натисна копчето INSERT, екранът потъмня и на него остана само съобщението OVERLOAD, което лудо мигаше.

Той написа:

С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА ЖЕНА МИ БЕЛИНДА И СИНА МИ ДЖОНАТАН.

Моля те, моля те.

Той натисна копчето EXECUTE.

Екранът остана съвсем празен. Стори му се, че остана празен цяла вечност. На него просвяткуваше само съобщението OVERLOAD. То просвяткуваше с такава скорост, че изглеждаше, че свети постоянно. Нещо вътре в компютъра щракна и зацвърча. Ричард изстена.

Тогава на екрана се появиха зелени букви, които мистично се носеха на черния фон:

АЗ ЖИВЕЯ САМ С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА ЖЕНА МИ БЕЛИНДА И СИНА МИ ДЖОНАТАН.

Натисна копчето EXECUTE два пъти.

Сега, помисли си той. Сега ще напиша: ВСИЧКИ ЧАРКОВЕ НА ТОЗИ КОМПЮТЪР БЯХА НАПЪЛНО СКАПАНИ, ПРЕДИ ГОСПОДИН НОРДОФ ДА МИ ГО ДОНЕСЕ. Или пък ще напиша: ИМАМ ИДЕИ ПОНЕ ЗА ДВАДЕСЕТ БЕТСЕЛЪРА. Или пък ще напиша: АЗ И МОЕТО СЕМЕЙСТВО ЩЕ ЖИВЕЕМ ДЪЛГО И ЩАСТЛИВО. Или ще напиша...

Но нищо не написа. Пръстите му глупаво кръжаха над клавишите, докато той чувстваше — буквално чувстваше — как всички връзки в мозъка му се натоварват, сблъскват и преплитат като коли в най-тежкото задръстване в историята на Манхатън.

Изведнъж екранът се запълни от думата:

OVERLOADOVERLOADOVERLOADOVERLOADOVERLOAD
OVERLOADOVERLOADOVERLOADOVERLOADOVERLOADOVER
LOAD OVERLOADOVERLOAD

Последва още едно изщракване, после експлозия в компютъра. От кутията блъвнаха пламъци, после стихнаха. Ричард се облегна назад в стола си и закри лицето си с ръце, в случай, че екранът избухне. Не избухна. Само угасна.

Той продължи да седи и да гледа тъмния екран.

НЕ МОГА ДА КАЖА СЪС СИГУРНОСТ. ПОПИТАЙ ПОКЪСНО.

— Татко?

Той се обърна на стола си, сърцето му биеше така силно, че сякаш щеше да изскочи.

Джон беше там, Джон Хагстръм и лицето му си беше същото, но някак променено — промяната бе едва доловима, но все пак се усещаше. *Може би*, помисли си Ричард, *това бе разликата между бащинството на двама братя*. Или може би, защото от погледа му беше изчезнало онова бдително, напрегнато изражение, леко увеличено от стъклата на очилата му (сега с тънки метални рамки, а не с грозните промишлени рогови рамки, които Роджър му бе купувал винаги, защото бяха с петнадесет долара по-евтини).

Може би дори беше нещо по-просто: оня обречен поглед бе изчезнал от очите на момчето.

— Джон? — каза той пресипнало, чудейки се дали всъщност бе искал нещо повече от това. *Беше ли наистина?*

Колкото и да изглеждаше смешно, май наистина беше искал. Май хората винаги искаха нещо повече.

— Ти ли си, Джон?

— Че кой друг? — той кимна към компютъра. — Да не ти стана нещо, когато машинката сдаде багажа?

Ричард се усмихна:

— Не. Нищо ми няма.

Джон кимна.

— Жалко, че не поработи. И аз не знам какво ме прихвана да използвам всички тези скапани части. — Той поклати глава. — Честна дума, не знам. Сякаш е трябвало така да бъде. Детински работи.

— Е — каза Ричард, отиде при сина си и го прегърна през раменете. — Може би следващият път ще се справиш по-добре.

— Може би. Или пък може да опитам нещо друго.

— И така може.

— Мама каза, че ти е приготвила какао, ако искаш.

— Искам — каза Ричард и двамата тръгнаха към къщата, в която никога не бе влизала замразена пуйка, спечелена на бинго. — Една чаша какао ще ми дойде много добре точно сега.

— Утре ще изтръгна всичко, което може да се изтръгне от това нещо и после ще го изхвърля — каза Джон.

Ричард кимна.

— Изхвърли го от живота ни — каза той и после двамата тръгнаха към къщата и аромата на какао, смеейки се заедно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.